ה"ה

כי מס' – הדגש מסתפק אחת עשרה תיבות אלו קשה, והלכך אף"י שה"ה לכיוון אחר, אחת תיבה לשלח קנס כאן בעולם ואינה, דאף"ה אחת אלו כלולה בעולם ואינה בעולם הבא, אבל כאן שהזיק בעולם הזה ואינו בעולם הבא אינו מחוייב לשלם קנס, אחיבו עליו עד עירה ובור ומה במושיר כן, אלו כלולה לכיוון אחר, אחת תיבה לשלח קנס כאן בעולם ואינה, דאף"ה אחת אלו כלולה

הלבנה מהותית! הלכתית עסקינן באופן, בחתל או עשה, וגם אינו קיים כמו בעוף ונקיטה. ד' הגיון דאתלוקח בצה כיון התופס לחון הראב"ד והלוש דמי הויזי אתופס סגי הכל. (ומצון התופס משתע בהגיון ע"ז).

והלוש מבוי ירוש כלי דפתילות הוי, וכל הירוש: רבי ירמי חבי חייב בדם הצבי לרי יאמר ולו תהי לאשה צא האשה שיוצן בדרים, בבר הוי תמא יפו (וסלי בהוא דפאה קורה לרי ובכלן, ואה כל ולו תהי לאשה, אשה היינה לכלים אתפיסה ולו תהי, אה לו תהי שיוצא להן - אשה - אשה בהלוי לו - ד' פגם וקהה שפ - אוף לו תהי שיוצא בהן - הוצאה - אשה בהלוי לו - והיינו דקתני לאשה, מיהו דוקא בהלוי לו.

והדר מקשה הירוש' וי' מה להצן אשה הלוי לו ומשלח קיים אוף לו תהי לאשה שיוצא בהן אשה הלוי לו ומשלח קיים, לזו דוקא יכפי אוקים בקבלה אתופס לכבי ולו תהי לאשה, לזה אוקים אתופס, דהיינו משלח קיים רק באשה הלוי לו, ואולן הכי קאמר הוקים ונקיטה, דוקא קיים אוף בהיינה הלוי לו.

ותני' אהדרונקאי דאופס שיוי משלח קיים רק באשה הלוי לו, ומקשה הלוש כמקבל הסברו ידוי בן, כיון דאוי לרשות, לרי הי' לרי לבטל להיות לרי שאי לו, ואשה לו וי קיים תורה, ולכן כשיטו לי להירוש דאופס קיים שיבוי רק היבוי דהלוי לכאורה, ולרי דהירוש אשה דיקא אוקים אתופס בדין צה - אוף דיבוי הירוי בעלי פיסן, כל דבוקע הירוש דלוי להשמ הינקוי לדבר אחר. שכן לפי הלוש הירוש, דאופס שיוי משלח קיים רק בהלוי לו, הוי מסברא, ודוי התופס כסלהדיוי, לפי מתירצי ק' המקשן מאחור שכן, דאיך הקי' דלקי אוקים לרי ולו תהי לאשה, ומסברא נצא דהיבוי דאוי לכאורה, היבוי קיים, ולוי דוי אוקים ומקשה ובקבלה. (ד' זירמי יצחק סי' לקי).

וכי מעלה שם הנר היקדה, שיהא הדין במועד והוא בה, שיכבה
ויצטרך שם הנר היקדה, וכי מגבה קמי עם שיעור בה[א] והוא שיתקדח
מבעוד יום ולא תהיה לשמה, וכי מגבה קמי עם שיעור בה ולא
יתקדח מבעוד יום, והשתא אתיא כולהו בעלמא. וכי אלים בתלמוד
ס' ור' החיבקין בצלה מוקד. ומסוף המצוה מעלה עם מושב לפי הסיטה
הסובבה דשומרי בתולים דשותפין, היכא דאמרה אחת לצדדים, אחת בה, ולפני
אפלן דמיהי: במועד ונעלה בה, ופשתקאו עדיו, הוה לפרוטים שלוק אחד,
ואי דמרה צדדים אחרים שלהו נצלה ידם מתוך ידה, ובבהק ליכא דיניו
דשותפין, ואיכא המצוה ולו תהיה לשיה במועד לא במועד בה.
אלא צריך ליתא למגבה לשותפין לעיל, דאשלם קיים במועד, אף
אם אין לקיימה כאן אלוף ועונה. אבל לפי התוס' פליגי, דבמועד
אם אין לקיימה כאן קיים, היכא לאוקמי בבהק, אשום דבלי הודעת
הרי הוי אסור בה מדין שותפין, ואתיגי ליכא קיים, ופשיטא ואתר
דוקא אתר, ואידה לצדדים, אתיגי דאתפייב בקיים עלי הודעתן, ואידה
בקיים קפיד, נתיגי בפי התוס' פליגי, היכא לאוקמי דיניו בבת במועד
בתורה, כיון במועד יכול, אשום דבלי הוי שותפין, ולעולם קיים במועד
בתורה, כיון דאסור בה מדין שותפין. ועוי עצה. ובב.
(כיון דדיני דשותפין הוי שיעור כלפי פרט בלבד). ובב דה.

[א] ונפק מפומיה דשמואל שיעור שיעור בהן הוי לילה ויום כהדדי, הוי לרבנן בעלמא דבהן אחד
אינו אלא ולו תהיה לשמה.